

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **V. B.**, narozeného X
st. příslušnost: Ruská federace
t. č. ve Vazební věznici Pankrác, Soudní 988/1, 140 00 Praha
zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 936/3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha
7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2020, čj. OAM-513/LE-LE05-LE05-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) ze dne 16. 12. 2020, čj. OAM-513/LE-

LE05-LE05-2019, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. V daném případě jde o žalobce, který byl svým domovským státem v rámci mezinárodní justiční spolupráci vyžádán k trestnímu stíhání pro podezření z páčání trestné činnosti v drogové oblasti, a to ve formě organizované skupiny. Žalobce byl totiž dne 26. 3. 2019 v ČR zadržen na základě mezinárodního zatýkacího rozkazu ze dne 12. 12. 2018. S žalobcem, který se v průběhu řízení o žalobě nacházel v předběžné vazbě, bylo vedeno extradiční řízení, v němž české trestní soudy rozhodly, že vydání žalobce do Ruska je přípustné. Jelikož žalobci výše uvedeným rozhodnutím žalovaného nebyla udělena mezinárodní ochrana, o kterou požádal v průběhu extradičního řízení, žalobce podal proti němu žalobu.
3. Žalobce v žalobě v první řadě namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného. Dle žalobce není z něj zřejmé, na základě jakých skutečností dospěl žalovaný ke skutkovým závěrům. Žalovaný dle názoru žalobce v odůvodnění k jednotlivým formám mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany dokola používá stejnou argumentaci, tj. že není oprávněn přezkoumávat zákonnost postupů trestních orgánů země původu žalobce, ani přezkoumávat rozhodnutí vydaná v rámci extradičního řízení, a žalobce ani neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, z níž by měla vyplývat vykonstruovanost či zmanipulovanost trestního řízení proti žalobci. Žalovaný přitom opakovaně odkazoval na diplomatické záruky poskytnuté zemí původu žalobce. Žalovaný tak porušil § 46 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
4. Dále žalobce namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav, čímž se žalovaný dopustil i porušení § 3 správního řádu, a dále § 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 téhož zákona. Žalovaný si totiž neopatrnil potřebné podklady pro své rozhodnutí a tímto svým nesprávným postupem tak dospěl k nesprávným závěrům.
5. Žalobce též namítl, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s možností udělení tzv. doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Dle názoru žalobce mu měla být doplňková ochrana udělena z důvodů, které tvrdil již v rámci správního řízení i v extradičním řízení, a to o okolnostech jeho trestního stíhání a samotného trestního řízení, kdy mu v případě vydání k trestnímu stíhání hrozí mučení a nelidské zacházení, a tedy porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalobce k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS), sp. zn. 1 Azs 137/2018. Žalovaný dle názoru žalobce zcela povrchně zhodnotil poměry v ruské justici a vězenství, kde mu hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalobce zopakoval, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakých podkladů vycházel, resp. některé jsou v rozporu s obsahem spisu i některými částmi samotného rozhodnutí.
6. Žalobce má za to, že jeho obavy z vážné újmy spočívající v mučení a nelidském zacházení ve vlasti po jeho vydání do vlasti jsou důvodné a odkázal na prohlášení spoluobviněného Mubinovova, dále svého otce, a na informace o zemi původu. Pokud žalovaný a městský soud v extradičním řízení odkazovali na poskytnuté diplomatické záruky, blíže se jimi nezabývali, přestože je žalobce v příslušných řízeních zpochybnil. Žalobce pak v žalobě odkázal na další judikaturu NSS týkající se testu přiměřené pravděpodobnosti a testu reálného nebezpečí, a taktéž na rozsudek NSS sp. zn. 5 Azs 235/2019, v němž se NSS

s odkazem na judikaturu ESLP, kterou žalobce rovněž v žalobě cituje, také vyjádřil k posuzování diplomatických záruk v obdobné věci.

7. V podání žalobce ze dne 15. 1. 2020 (sic!), doručené zdejšímu soudu dne 19. 1. 2021, které žalobce zaslal sám přímo z vazební věznice, a které soud ve spolupráci s jeho tehdejší zástupcem vyhodnotil jako doplnění žaloby, žalobce znovu vyjmenoval ustanovení zákonů, o kterých se domnívá, že byly v jeho případě porušeny (§ 3, § 2 odst. 4 a § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, § 14b zákona o azylu, čl. 3 Úmluvy), a dále s odkazem na znění § 14b odst. 2 zákona o azylu a na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 11. 2019, čj. 30 Az 37/2018-73, uvedl, že existence odůvodněného strachu nemusí být nezbytně založena výlučně na vlastní zkušenosti žadatele o azyl. Obava žalobce je tak zcela opodstatněná, a jeho otec měl s policií naprosto stejnou negativní zkušenost.
8. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání náhrady nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají žalobcem namítaná porušení zákonných ustanovení. Žalobce se domáhá mezinárodní ochrany, neboť si je vědom stanoviska uvedených soudů ve věci jeho extradice a opětovně namítá riziko skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ návratu v souvislosti s trestním řízením, které je s ním ve vlasti vedeno. Žalovaný však trvá na tom, že žalobce nebyl pronásledován a ani mu v případě návratu do vlasti nehrozí pronásledování z azylově relevantních důvodů, stejně tak není v jeho případě důvod k obavě ze skutečného nebezpečí vážné újmy.
10. Žalovaný dále uvedl, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Za účelem řádného zjištění stavu věci a následného posouzení žalobcovy žádosti žalovaný obstaral dostatek podkladových materiálů pro rozhodnutí a shromáždil adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Nepominul ani materiály doložené žalobcem. Ze správního rozhodnutí je seznatelné, jaké stanovisko k nim správní orgán ve vztahu k jejich využitelnosti zaujmul. Žalobcem uplatněná argumentace nevnaší ve vztahu k již zjištěným skutečnostem nic nového. Žalovaný je přesvědčen, že postupoval v souladu se zákonem, posoudil žalobcovu situaci z hlediska kritérií každého jednotlivého, v úvahu připadajícího zákonného ustanovení a podrobně a srozumitelně popsal, na základě jakých skutečností dospěl k následně vyslovenému závěru. Namítaná porušení správního řádu, zákona o azylu i Úmluvy zcela pomíjejí celkovou logickou strukturu úvah žalovaného, jak jsou v odůvodnění správního rozhodnutí prezentovány. Při formulaci žalobních námitek se žalobce uchyluje ke zkratkovitě podanému vykreslení možných pochybení správního orgánu na pozadí obecné judikatury, neboť nedisponuje konkrétními přesvědčivými argumenty, jimiž by mohla zvrátit věcně správné a řádně zdůvodněné závěry žalovaného správního orgánu. Takový postup však v kontextu již hodnocených souvislostí nemůže obstát.
11. Žalovaný též ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že prohlášení žalobcova otce a spoluobviněného Mubina byla v patřičných souvislostech správním orgánem hodnocena a nebyla shledána jako přesvědčivá opora pro žalobcem prezentovaná tvrzení o důvodnosti jeho obav. Správní orgán podrobně popsal důvody, pro které je shledává rozpornými jak

vzájemně, tak v souvislosti s obsahem sdělení samotného žalobce, a rovněž v souvislosti s dalšími podkladovými materiály, zařazenými do správního spisu. V průběhu správního řízení nebyly zjištěny okolnosti, které by svědčily o „politické citlivosti“ případu. Sám žalobce sdělil, že nemá s politikou nic společného. Na takto zjištěném stavu věci nemohlo ničeho změnit nepřesvědčivé, nevěrohodné a účelové prohlášení Mubina, odsouzeného v zemi původu žalobce za rozsáhlou drogovou trestnou činnost, ani nevěrohodné prohlášení otce žalobce vzhledem ke kontextu dalších souvislostí popsaných žalovaným, které neposkytuje přesvědčivý základ pro závěr o důvodnosti synových obav. *Žalovaný nerozporuje situaci v Ruské federaci, doloženou podkladovými materiály zařazenými ve správním spise, přesto s ohledem na skutkové okolnosti případu i nadále trvá na stanovisku, že v případě žalobce nebyly zjištěny - a ani on nepředložil - skutečnosti svědčící o opodstatněnosti jeho obav. Jako nepominutelné žalovaný opakovaně uvádí záruky Generální prokuratury Ruské federace.*

12. Žalobou vytýkané distancování se správního orgánu od extradičního řízení není výsledkem svévolného postupu či libovůle správního orgánu, ale má oporu jak v zákonné úpravě, tak související judikatuře. Žalovaný opětovně na § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, dle něhož platí, že si správní orgán ani nemůže učinit úsudek o tom, zda byl trestný čin spáchán a kdo jej případně spáchal. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný shrnul, že neshledává obsah žalobních námitek způsobilým zpochybnit jím vyslovené závěry ohledně nedůvodnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, zákonné a přezkoumatelné, netrpící vadami vytýkanými v žalobě. Pro řízení před soudem odkazuje správní orgán na obsah spisového materiálu shromážděného ve věci a na vydané rozhodnutí.
13. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
15. Soud k projednání věci nařídil ústní jednání na den 3. 5. 2021, které posléze (z důvodu nemožnosti zajistit eskortu žalobce) odročil na den 24. 5. 2021, která se konala formou videokonference, neboť žalobce byl v průběhu řízení před soudem omezen na osobní svobodu, tj. ve výkonu předběžné vazby. Soud též žalobci k jeho žádosti ustanovil usnesením ze dne 22. 4. 2021, čj. 1 Az 2/2021-32, tlumočníka do jazyka ruského a opačně.
16. Při jednání setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích a procesních návrzích. Žalobce pak v rámci dokazování navrhl provést důkaz několika listinami – celkem 9-ti úředními překlady různých textů z ruského do českého jazyka čerpaných z různých webových stránek (viz přílohová obálka soudního spisu ze dne 24. 5. 2021), získaných dne 5. 4. 2021 (1x) a 13. 4. 2021 (8x). Žalovaný navrhl provést důkaz listinou – aktualizovanou informací o zemi původu: Informace OAMP – Ruská federace – Vězeňství, Struktura, statistiky, podmínky, lékařská péče a ochranné mechanismy ze dne 25. 6. 2018 ke dni 31. 3. 2021 (viz č. 1. 79-86 soudního spisu). Soud dále doplnil spis jednak o listiny z extradičního spisu,

kteřé měl Městský soud v Praze k dispozici poté, co samotný extradiční spis byl již zaslán na Ministerstvo spravedlnosti, a to konkrétně

- usnesení tohoto soudu ze dne 24. 10. 2019, sp. zn. Nt 407/2019, o přípustnosti vydání žalobce k trestnímu stíhání do vlasti, který v bodě 8 odkazuje na zprávu Ministerstva zahraničních věcí ze dne 19. 2. 2019 (*ve skutečnosti však ze dne 19. 2. 2016 – pozn. soudu*) o stavu lidských práv ve vlasti žalobce, z níž vyplývá, že jsou dostupné poznatky o využití ujištění Generální prokuratury Ruské federace výlučně pozitivní;
- usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 1. 2020, sp. zn. 14 to 138/2019, o zamítnutí stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2019, čj. Nt 407/2019-474, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o propuštění z předběžné vazby; dále
- usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2020, sp. zn. Nt 407/2019, o zamítnutí další žádosti žalobce o propuštění z předběžné vazby; a dále
- dvě usnesení Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2020, sp. zn. IV. ÚS 628/20 a ze dne 23. 7. 2020, sp. zn. III. ÚS 1685/20, kterými byly odmítnuty ústavní stížnosti žalobce proti uvedeným rozhodnutím Městského soudu v Praze (viz přílohová obálka soudního spisu ze dne 4. 5. 2021).

Převážná část těchto listin je též součástí správního spisu.

17. Dále soud požádal Ministerstvo zahraničních věcí, Odbor lidských práv a transformační politiky (MZV LPTP) o zaslání kopie zprávy o zemi původu žalobce a stavu lidských práv ve vězenství a v justici, na kterou odkazoval Městský soud v Praze v bodě 8 usnesení o přípustnosti vydání žalobce k trestnímu stíhání, a také o sdělení, zda existují indicie, že by mohlo dojít, případně již došlo ke změně v dosavadních zkušenostech s ruskou stranou při dodržování diplomatických záruk poskytnutých pro osoby ruské státní příslušnosti v rámci extradičních řízení z České republiky do Ruské federace, zejména v souvislosti s možností českých diplomatů provádět monitoring ve věznici, kde je vyžádána osoba umístěna, s cílem kontroly dodržování poskytnutých záruk. Na tuto žádost reagovalo MZV LPTP sdělení ze dne 19. 5. 2021, čj. 113731-2/2021-LPTP. Přílohou tohoto sdělení byly pak dvě zprávy zastupitelského úřadu ČR v Moskvě o stavu dodržování lidských práv a svobod v trestním řízení a při výkonu trestu odnětí svobody v Ruské federaci, první ze dne 19. 2. 2016, kterou si soud výslovně vyžádal, a druhá, aktualizovaná, ze srpna 2020. Soud pro větší přehlednost provede hodnocení těchto důkazů v rámci vypořádání příslušných žalobních námitek níže.
18. Soud po zohlednění skutečností, které vyplynuly z vyjádření žalobce při jednání a z obsahu správního spisu, v konfrontaci ze žalobními námitkami, přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
19. Podle § 12 zákona o azylu [a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě,

jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

20. Podle § 13 zákona o azylu *[r]odinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.*
21. Podle § 14 zákona o azylu *[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
22. Podle § 14a odst. 1 téhož zákona *[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Co se považuje za vážnou újmu, stanoví odstavec 2 tohoto ustanovení [a] uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.].*
23. Podle § 14b zákona o azylu *[r]odinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.*
24. Z předloženého správního spisu soud zjistil tyto pro posouzení věci podstatné skutečnosti. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 19. 12. 2019. Důvody žalobce k žádosti o mezinárodní ochranu spočívají výhradně v jeho obavách z trestního stíhání a z uvěznění, resp. ze špatného zacházení ve vězení ve vlasti, kdy tyto obavy žalobci vznikly až po vycestování z vlasti poté, co se dozvěděl, že byl na něj vydán mezinárodní zatykač pro drogovou trestnou činnost páchanou v organizované skupině v zemi původu i v jiných státech.
25. V poskytnutí údajů k žádosti ze dne 20. 1. 2020 žalobce uvedl, že je svobodný, bezdětný, pravoslavného vyznání bez politického přesvědčení („s politikou nemám nic společného“). Asi v srpnu nebo září 2018 odletěl z Moskvy do Prahy na italské turistické vízum., od té doby je v ČR, ale jezdil též na krátké pobyty do Německa pracovně, a do Maďarska za odpočinkem. Nikdy o mezinárodní ochranu nežádal. Platnost jeho víza skončila v září 2019, když už byl ve věznici. Jeho zdravotní stav je dobrý, nemá žádné zdravotní problémy, ani žádné zvláštní potřeby či omezení. V souladu s § 10 odst. 5 zákona o azylu pak žalovaný žalobce informoval o možnosti zajistit si lékařské vyšetření pro zjištění známek pronásledování, toto oprávnění však žalobce nevyužil. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že se bojí o svou bezpečnost v Rusku, bojí se, že tam nebudou dodržena jeho práva a že proběhne nespravedlivý soudní proces.
26. Z protokolu o pohovoru k žádosti ze dne 20. 1. 2020 soud nad rámec skutečností uváděných žalobcem v poskytnutí údajů k žádosti z téhož dne zjistil následující. Žalobce

do ČR jezdil a i naposled přijel za jeho přítelkyní, která je rovněž občankou Ruské federace a která zde studuje. Poté, co byl vyzván žalovaným ke sdělení svých důvodů k podání žádosti o mezinárodní ochranu začal žalobce číst ze svého zápisníku, a pokračoval v tom i poté, co jej správní orgán vyzval k tomu, aby toho zanechal. K vysvětlení tohoto postupu žalobce uvedl, že je nervózní, má trému a bojí se, že by na něco zapomněl.

27. Svůj azylový příběh žalobce přestřel následujícím způsobem. Jeho otec podnikal a v 90 letech měl první problémy, začali ho vydírat, nabízeli mu ochranu za to, že jim bude platit, a vyhrožovali mu, že pokud platit nebude, dostanou ho do vězení. Poté mu podstrčili drogy a dostali ho do vězení na 4 roky. Soud otce proběhl velmi rychle, otec měl pocit, že soudce jedná na objednávku. Krátce předtím, než se otec žalobce dostal na svobodu, začal žalobce dostávat výhrůžky po telefonu, byl obviňován z distribuce drog, žalobce to však nebral vážně a výhrůžky ignoroval. Poté byl žalobce předvolán na policii, poté došlo ještě k několika neformálním setkáním s těmi lidmi, kdy mu bylo řečeno, že má otce přesvědčit, aby zaplatil, jinak to bude horší. Ani toho si žalobce nevšímal a nebral to vážně. Jediné, čeho se bál, že i jemu podstrčí drogy. Často cestoval, podnikal, snažil se nikdy nebyť na ulici sám. Během další neformální schůzky mu mělo být řečeno, že byl zadržen jeden jeho známý, a pokud nezaplatí částku vyšší, než kolik měl, bude tento známý vypovídat proti žalobci. Nějaký čas se nic nedělo, poté žalobce získal vízum a odletěl za přítelkyní. Asi dva měsíce před koncem roku 2019 chtěli s přítelkyní přiletět do Ruska, to se však od svého otce dozvěděl, že je po něm bylo v zemi původu vyhlášeno pátrání, čemuž žalobce nechtěl věřit, ale otec mu zakázal se do vlasti vrátit, dokud se nezjistí, co se děje. Žalobce se obrátil na advokáty, ale ti údajně neměli dlouho přístup do spisu. Jediné, co věděl, je, že je obviněn z distribuce drog. Poté bylo po žalobci vyhlášeno též mezinárodní pátrání, o čemž se dozvěděl až na Pankráci po svém zadržení. Žalobce uvedl, že pokud tito lidé dokázali zfalšovat jeho trestní stíhání, nebude s ním veden spravedlivý proces, proto se obává návratu do své vlasti.
28. K samotnému trestnímu jednání, které je mu kladeno za vinu a pro které má být vydán k trestnímu stíhání do vlasti, žalobce uvedl, že jediného z těch, kdo proti němu vypovídali, zná pouze Mubanova z diskotéky v zemi původu, od něhož si opatřil drogy pro svou vlastní potřebu, ale ten vypovídal proti němu proto, že je drogově závislý a z tlaku, který byl na něj vyvíjen prostřednictvím ubližování jeho přítelkyní. Žalobce je přesvědčen, že za jeho stíháním je snaha získat peníze od jeho otce, o které šlo. Lidi, kteří jej vydírali, pouze tvrdili, ať přiměje otce, aby zaplatil, žalobce však neví, o co tam šlo, takto mu to bylo pouze řečeno. Žalobce ani neví, o jakou částku jde, otec mu to neřekl, a když se ho na to ptal, řekl mu jen, že jsou to velké peníze.
29. O lidech, kteří jemu a jeho otci měli vyhrožovat, uváděl, že je nezná, ale že se představili jako příslušníci nějakých policejních složek, žalobce však přesně neví, myslí si, že za nimi stojí někdo, kdo je požádal o ty schůzky, k podrobnějšímu dotazu správního orgánu žalobce však opět uvedl, že neví, kdo by za nimi měl stát, otec mu to neprozradil a řekl mu jen, že se to táhne od 90. let. Když se žalobce těchto lidí ptal, komu má peníze předat, údajně mu řekli, že to ví otec, a on to vědět nemusí.
30. Žalobce také vypověděl, že nikdy předtím nebyl trestně stíhán ani odsouzen. Ví, že mu ve vlasti hrozí trest odnětí svobody na 15 – 25 let, ale též možnost doživotního trestu. Opakovaně tvrdil, že jeho advokátům není umožněno se seznámit s obsahem spisu a k části materiálů se dostali pouze neoficiálně. Neví, proč o mezinárodní ochranu nepožádal již dříve, takto mu to poradili advokáti. K důvodům, proč se bojí, že bude v jeho případě

veden nespravedlivý proces, uvedl, že se bojí, že to bude jako u jeho otce velmi rychlé a nikdo se nebude věnovat tomu, co říká, nebo důkazům, a dále, že bude přinucen svědčit sám proti sobě.

31. Žalobce dále v rámci správního řízení postupně předkládal další doplnění své žádosti dne 3. 2. 2020, 5. 2. 2020, 10. 2. 2020, 20. 5. 2020, a 9. 6. 2020 po seznámení se se shromážděnými podklady pro vydání rozhodnutí v rámci jeho vyjádření se k nim.
32. V doplnění ze dne 3. 2. 2020 žalobce s tvrzením svého pronásledování a zhoršení postavení v trestním řízení a při výkonu trestu obecně odkazoval na informace ze sdělovacích prostředků, které byly údajně součástí spisu, avšak takové informace žalovaný ve spisu neměl a žalobce je nikdy ani nepředložil. V žalobě pak tuto skutečnost žalobce nijak nenamítal. Dále žalobce odkazoval na zprávy organizace Amnesty International (AI) a na zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA za rok 2016. S odkazem na tyto obecné informace pak žalobce tvrdil, že mu ve vlasti Dále se žalobce vymezil vůči rozhodnutí příslušných soudů v řízení o přípustnosti jeho vydání, které dle jeho mínění nemají znalosti uprchlické problematiky. S odkazem na rozsudek NSS sp. zn. 1 Azs 137/2018 uvedl, že pokud v zemi původu žalobce existují natolik závažné nedostatky v systému vězeňství a justice, které se týkají obecně všech trestně stíhaných či vězněných osob a které představují hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy, nemusí žadatel prokazovat, že vážná újma hrozí právě jemu. Žalobce též přiložil odpověď ředitelky OAMP MV ČR právnímu zástupci ze dne 6. 4. 2018 na jeho dotaz ohledně informací o zemi původu, nedatované stanovisko AI ke stavu dodržování lidských práv v zemi původu žalobce, část zprávy AI o stavu lidských práv ve světě za rok 2017/2018, stanovisko AI ČR ke stavu lidských práv v zemi původu žalobce ze dne 18. 10. 2019, odpověď ředitelky OAMP MV ČR Městskému státnímu zastupitelství v Praze ze dne 14. 3. 2018 na dotaz ohledně informací o zemi původu a část rozsudku NSS sp. zn. 1 Azs 137/2018.
33. V doplnění ze dne 5. 2. 2020 žalobce zopakoval, že mu ve vlasti v případě vydání hrozí nezákonné trestní stíhání, mučení a nelidské a ponižující zacházení a je tedy naplněn důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Součástí podání jsou prohlášení žalobcova otce Alexeje Buimova ze dne 5. 2. 2020 a Nikolaje Mubanova ze dne 20. 12. 2019.
34. V doplnění ze dne 10. 2. 2020 žalobce přiložil odpověď Dzeržinského městského soudu Nižgorodské oblasti ze dne 19. 8. 2019 ruskému obhájci žadatele na jeho žádost o seznámení se spisem vedeným v trestním řízení proti Mubanovi. Soud obhájci odpověděl, že v této věci nepatří on ani žadatel, jehož zastupuje, k subjektům trestního řízení, jejichž výčet stanovuje trestní řád Ruské federace a které mají právo se s podklady trestního řízení seznámit. Dále soud obhájce informoval, že veškeré dokumenty vztahující se k žadateli jsou v originálu obsaženy ve spisu jeho trestního řízení, s nímž má právo se seznámit, a ve spisu Mubanova se nachází pouze jejich ověřené kopie.
35. V doplnění ze dne 20. 5. 2020 žalobce doložil neoznačený a nedatovaný ruskojazyčný text bez uvedení zdroje a dále 14 článků z internetových stránek médií Komersant, Novaja gazeta, Rádio Svoboda a Rádio Echo Moskvy také v ruském jazyce, jejichž předklady do češtiny obstaral žalovaný. V prvním textu šlo o několik případů porušení lidských práv a mučení ze strany ruských státních orgánů. Doložené články pak stručně informují o různých případech bití a mučení zadržených a vězněných osob ze strany ruských orgánů.
36. V doplnění ze dne 9. 6. 2020 zdůraznil, že jmenovaný žádá o doplňkovou ochranu a odkázal na žadatelovy výpovědi v průběhu řízení. Dále odkázal na informaci OAMP MV

ČR Ruská federace - Vězeňství informující, že v r. 2016 bylo proti Rusku vyneseno 64 rozsudků ESLP kvůli ponižujícímu a nelidskému zacházení v místech detence, že jsou informace o mučení a špatném zacházení v některých nápravných koloniích, že podmínky ve věznicích se liší, často jsou tvrdé až život ohrožující a že problémem jsou přeplněnost, týrání, omezený přístup ke zdravotní péči, nedostatek jídla a nedostatečná hygienická opatření. Ochranné mechanismy nejsou sto zjednat nápravu a vězňům se často dostává odplaty za stížnosti. Žalobce doplnil, že se vzhledem k tomu v případě svého vydání obává, že nebude zajištěno jeho právo na spravedlivý proces a může být vystaven násilí za účelem doznání. V této souvislosti odkázal také na prohlášení Mubanova. Dále prohlásil, že pokud Ruská federace v případě žadatele garantuje dodržování lidských podmínek pro výkon trestu, jde o prázdné prohlášení bez skutečné záruky.

37. Žalovaný poté dne 16. 12. 2020 vydal napadené rozhodnutí.
38. Žalovaný si k žádosti žalobce o mezinárodní ochranu opatřil informace o zemi původu, konkrétně informaci Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 10. 1. 2020, čj. MSP-524/2019-MOT-T/21, z informace OAMP ze dne 25. 6. 2018 Ruská federace – Vězeňství, ze dne 7. 5. 2020 Ruská federace – Postavení police, ze dne 25. 5. 2020 Ruská federace – Bezpečnostní a politická situace, a dále z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 10. 4. 2019, čj. 107638-6/2019-LPTP. Správní spis dále jako podklady pro napadené rozhodnutí obsahuje usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2019, sp. zn. Nt 407/2019, a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 1. 2020, sp. zn. 14 To 139/2019, kterými byla konstatována přípustnost vydání žalobce k trestnímu stíhání do vlasti, a dále usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2020, sp. zn. 14 To 39/2019.
39. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce se také bránil ústavními stížnostmi před Ústavním soudem, a to celkem dvakrát. První ústavní stížnost proti výše uvedeným rozhodnutím Městského soudu v Praze sp. zn. Nt 407/2019, a Vrchního soudu v Praze sp. zn. 14 To 139/2019, o přípustnosti vydání žalobce k trestnímu stíhání Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 10. 3. 2020, sp. zn. IV. ÚS 628/20, pro zjevnou neopodstatněnost dle § 43 odst. 2 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu (dále jen „zákon o ÚS“). V tomto usnesení Ústavní soud v bodě 7 k námitce nepodloženosti trestního stíhání uvedl, že soud je pouze garantem proti libovůli vyšetřovacích orgánů, nepřezkoumává důvěryhodnost jednotlivých důkazů. Žalobcovo stíhání se opírá o výpovědi spoluobviněných a jejich důvodnost bude zkoumat až příslušný soudní orgán. Přitom nic nenasvědčuje tomu, že by se žalobci nemělo dostat řádné obhajoby, nebo proč by české soudy neměly věřit protokolům o výpovědích. K další námitce ohledně porušování lidských práv v Ruské federaci pak Ústavní soud v tomto usnesení uvedl, že české soudy ústavně konformním způsobem zvážily a vyhodnotily předložené důkazy. Nepopřel, že v obecné rovině má Ruská federace problémy v oblasti lidských práv, ale v případě poskytnutí individuálních záruk jsou zkušenosti evropských zemí vydávajících ruské občany do vlasti pozitivní. Druhá ústavní stížnost žalobce směřující proti předběžné vazbě a její délce byla odmítnuta usnesením ze dne 23. 7. 2020, sp. zn. III. ÚS 1685/20, rovněž pro zjevnou neopodstatněnost dle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o ÚS. Ústavní soud se k námitkám žalobce vyjádřil zejména v bodech 22 až 26, kde upozornil, že protahování extradičního řízení jde hlavně k tíži žalobce, neboť účelově podal žádost o mezinárodní ochranu. Taktéž nebyla shledána existence zesílených důvodů a české soudy ústavně konformním způsobem vyložily. Žalobce přitom ani netvrdil, že délka předběžné vazby je nepřiměřeně dlouhá.

40. Na podkladě zjištěných skutečností učinil soud následující právní závěry.
41. Klíčovou námitkou žalobce je (1) nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, který vedl dle jeho názoru k nesprávným právním závěrům, zejména pokud jde o neudělení tzv. doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, a s tím související (2) námitka nedostatečných podkladů o zemi původu žalobce. Žalobce pak též namítl (3) nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
42. Pokud jde o námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu, soud se s touto námitkou nemohl ztotožnit. Soud uvádí, že žalovaný v případě žalobce vycházel zejména z jeho výpovědi k žádosti, a dále z informací, které o zemi původu žalobce shromáždil z vlastní činnosti (viz bod 38. výše), jakož i z těch, které žalobce postupně předkládal v rámci správního řízení dne 3. 2. 2020, 5. 2. 2020, 10. 2. 2020, 20. 5. 2020, a 9. 6. 2020 po seznámení se se shromážděnými podklady pro vydání rozhodnutí v rámci jeho vyjádření se k nim. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i se shromážděného spisového materiálu vyplynulo, že žalovaný prováděl rozsáhlé shromažďování podkladů, a to jak z vlastní iniciativy, tak na návrhy žalobce. Postupně hodnotil jednotlivé důkazy samostatně i ve vzájemné souvislosti v konfrontaci s tvrzeními žalobce poskytnutými v pohovoru k žádosti a v poskytnutí údajů k žádosti. Skutkovým stavem se žalovaný zabýval na str. 7 a dále. Nejdříve se vypořádal otázkou, zda v případě žalobce může jít o tzv. politicky citlivý případ, který by odůvodňoval žalobcovi obavy z vedení nespravedlivého či zmanipulovaného soudního procesu ve vlasti po jeho vydání k trestnímu stíhání. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v první řadě konstatoval, že v případě žalobce se o takový případ nejedná, tj. nejedná se o tzv. zájmovou osobu, tedy osobu, která by mohla být pro své politické aktivity, či kritické postoje vůči státu ze strany státu pronásledována, jako např. lidskoprávní aktivisti, opoziční politici, nezávislí žurnalisti apod. Nejedná se ani o osobu, která by se v takovém postavení ocitla v důsledku své funkce či kontaktů. Žalovaný jednak vycházel z vlastních tvrzení žalobce při pohovoru k jeho žádosti o tom, že je zcela apolitickou osobou a o politiku se nezajímá. Sám žalobce ani k důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu žádný politický kontext nepřipisoval, uváděl, že v zemi původu dříve žádné problémy neměl, nebyl ani trestně stíhán či odsouzen. Živil se jako tvůrce webových stránek v oblasti IT, a tedy ani nezastával žádnou politicky či hospodářsky významnou funkci, která by mohla napovídat o politické citlivosti jeho trestního stíhání ve vlasti. Tyto skutečnosti byly od počátku nesporné a ani sám žalobce je nijak, a to ani v žalobě, nepopíral. Žalovaný se dále zabýval prohlášeními žalobcova otce ze dne 5. 2. 2020 i spoluobviněného Mubanova ze dne 20. 12. 2019, který svou předchozí výpověď proti žalobci následně změnil s tím, že nechce, aby byl odsouzen nevinný člověk. Mubanov pak dále uvedl, že byl mučen, a toto mučení konkrétně popisoval, a donucen ke svému přiznání, a dále uvedl, že se ho ruské orgány ptaly na účast žalobce na demonstraci na Bolotném náměstí. Otec žalobce pak ve svém prohlášení uvedl, že trestní stíhání jeho syna je vykonstruované, a to proto, že se domnívá, že toto trestní stíhání má souvislost s jeho podnikatelskými problémy s „výpalníky“ z 90 let, neboť nestačil platit „dluhy“ vyděračům, což nakonec vedlo k tomu, že s podnikatelskou činností musel skončit, avšak vyděrači za ním chodili i nadále.
43. Těmito prohlášeními se žalovaný opakovaně zabýval v napadeném rozhodnutí, přičemž je shledal jako nevěrohodné. V případě Mubanova i dokonce čistě účelové, zejména proto, že přímo odporovalo vlastním tvrzením žalobce, a to zejména v tvrzení, že žalobce se měl účastnit nepokojů způsobených při demonstraci na Bolotném náměstí v Moskvě v roce

2017. Prohlášení otce žalobce pak žalovaný taktéž vyhodnotil jako nevěrohodné (viz např. str. 10 napadeného rozhodnutí, první odstavec), neboť žalovaný dospěl k závěru, že pokud by tato tvrzení byla pravdivá, určitě nebyl důvod, proč by tato tvrzení žalobce neuváděl též v extradičním řízení, ani v řízeních o jeho ústavních stížnostech. Žalovaný je přitom přesvědčen, že by takové skutečnosti žalobce jinak nezamlčel. V rámci řízení před soudy však žalobce argumentoval pouze obavami z obecně špatných podmínek v justičním a vězeňském systému v jeho vlasti.

44. Žalovaný v napadeném rozhodnutí též připomněl, že není nijak oprávněn činit si vlastní úsudek o tom, zda žalobce vytýkanou trestnou činnost spáchal, či nikoliv, neboť toto je otázka, ke které jsou příslušné jiné instituce. Rovněž tak není oprávněn přezkoumávat zákonnost postupu orgánů země původu v trestním řízení.
45. Pokud jde o shromážděné zprávy o zemi původu žalobce a o stav dodržování lidských práv, žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nezastíral, že Ruská federace zápasí s určitými systémovými problémy, pokud jde o oblast vězeňství a justice, což vyplynulo z doložených zpráv ve správním spisu, i ze zpráv, o které soud doplnil dokazování vlastní činností (viz bod 17. výše). Konkrétně z těchto zpráv vyplynulo, že ve věznicích a vazebních zařízeních jsou obecně a dlouhodobě podmínky tvrdé, věznice jsou přeplněné, avšak podle oficiálních statistik došlo poprvé v novodobé historii Ruska k poklesu počtu vězněných pod půl milionu a tento počet se kontinuálně snižuje od roku 2006. Hlavním důvodem je přitom zavádění alternativních trestů. Vybavení většiny cel je však velmi skromné a neodpovídá evropským standardům; cely jsou malé, nevytopené, nevětrané, nevhodně osvětlené. Problémem jsou i hygienické podmínky, kdy jde jen o nejnutnější hygienické vybavení, chybí především přívod pitné vody na mytí rukou a další hygienu, což umožňuje snadnější šíření virových nákaz. Nemocniční zařízení ve věznicích buď zcela chybí, nebo jsou nedostatečně vybavena. Celkově pobyt ve věznicích zanechává na vězněných a propuštěných části doživotní následky.
46. Přílohou tohoto sdělení je pak zpráva zastupitelského úřadu ČR v Moskvě o stavu vězeňství v Ruské federaci, na kterou odkazoval Městský soud v Praze v usnesení o přípustnosti vydání žalobce k trestnímu stíhání ze dne 24. 10. 2019, sp zn. Nt 407/2019, a dále jeho verze aktualizovaná zastupitelským úřadem ČR v Moskvě ze srpna 2020. Z obou těchto zpráv vyplývá, že
47. V daném případě žalobce je však žádáno o jeho vydání a současně byly poskytnuty dostatečné konkrétní diplomatické záruky, že v jeho případě bude postupováno v souladu s mezinárodními závazky v oblasti lidských práv a základních svobod, není pravděpodobné, že by žalobce byl vystaven mučení či nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu smrti. Současně obdobně argumentoval ve věci žalobce i Ústavní soud při odmítání jeho ústavních stížností, na které v podrobnostech žalovaný odkázal a uvedená usnesení učinil součástí spisového materiálu, k němuž se mohl žalobce také vyjádřit. Žalovaný též nad rámec nezbytně nutného dodal, že žalobce sice tvrdil vykonstruovanost svého trestního stíhání, avšak neuvedl žádnou skutečnost, z níž by takový závěr vyplýval. Naopak, soudy v ČR rozhodující o vydání žalobce k trestnímu stíhání, jakož Ústavní soud shodně uvedly, že v případě žalobce je shromážděn dostatečný a přesvědčivý ucelený soubor důkazů o tom, že se vytýkaného protiprávního jednání žalobce dopustil.

48. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ani doplňkové ochrany podle zákona o azylu, neboť samotné trestní stíhání, natož pro trestný čin, který je stejně tak trestným i v ČR, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, a není tomu tak ani v případě vydírání jinými osobami, které žalobce navíc neznal a nic o nich nevěděl, vyjadřoval se o nich pouze obecně a nekonkrétně. Takovým důvodem pak nejsou ani obecně špatné podmínky ve věznicích, navíc v situaci, kdy v případě žalobce jsou poskytnuty ze strany Generální prokuratury Ruské federace konkrétní diplomatické záruky, tj. jakýsi vyšší standard ochrany či zajištění základních lidských práv žalobce při jeho trestním stíhání a případném výkonu trestu.
49. Soud se s takovým posouzením žalovaného naprosto ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje. Žalobce netvrdil ani neprokázal, že by byl pronásledován z tzv. azylově relevantních důvodů ve smyslu § 12 zákona o azylu, není ani rodinným příslušníkem, kterému byla udělena mezinárodní ochrana nebo doplňková ochrana (§ 13 a § 14b zákona o azylu) a v jeho věci nebyly ani zjištěny důvody zvláštního zřetele hodné k udělení tzv. humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu), přičemž soudní přezkum této části rozhodnutí se omezuje pouze na dodržení mezí správního uvážení příslušného správního orgánu a jejich zneužití. Žádnou takovou skutečnost však soud nezjistil, a žalobce ani nenamítal.
50. V dané věci bylo předně rozhodné zjistit, zda se v případě žalobce nejedná o „politicky citlivou“ věc. Toto posouzení provedl žalovaný velmi podrobně zejména na str. 8 svého rozhodnutí a dospěl k závěru, že nikoliv. Pokud žalobce při jednání dne 24. 5. 2021 předkládal listiny, jejichž obsahem bylo po předběžném seznámení (viz záznam z ústního jednání, kde soud stručně konstatoval jejich obsah) pouze zprávy o zacházení s osobami v tzv. politických kauzách (např. v kauze Navalnyj, Němcov, apod.), soud provedení těchto důkazů zamítl, neboť tyto listiny se nijak nevztahovaly ke skutkovým okolnostem jeho případu, a tedy nemohly ve vztahu k jeho tvrzením a k jeho azylovému příběhu cokoliv prokázat. Soud opakuje, že v případě žalobce nejde o politicky citlivou věc a žalobce toto ani nikdy sám netvrdil, natož aby to prokazoval. V případě žalobce pak nebyly z výpovědi žalobcem zjištěny, ani ze správního spisu nevyplynuly žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce měl být považován za tzv. zranitelnou osobu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu (např. z důvodu věku nebo zdraví).
51. Dále bylo tedy potřeba v mezích azylového příběhu vylíčeného žalobcem zvážit, zda mu v případě trestního stíhání a případného výkonu trestu, za situace, kdy je s ním současně vedeno extradiční řízení, hrozí zacházení nebo trest, které by byly v rozporu s mezinárodními úmluvami, zejména s čl. 3 a 6 Úmluvy. Žalovaný tuto otázku posoudil tak, že v případě žalobce byly poskytnuty dostatečné záruky ze strany diplomacie, které mají ČR ujistit, že s žalobcem nebude zacházeno v rozporu s mezinárodními závazky (viz str. 10 a 14 napadeného rozhodnutí). Soud k tomu dále dodává, že z doplněného dokazování bylo jednoznačně prokázáno, že žalobci v zemi původu nehrozí taková újma. Tento závěr je doložen ve správním spisu řadou listin, a dále v soudním spisu na základě doplněného dokazování. Ve správním spisu jde zejména o několik usnesení Městského soudu v Praze a Vrchního soudu v Praze (již opakovaně citovaná výše), týkající se přípustnosti žalobcova vydání k trestnímu stíhání a k zamítnutí jeho podání proti předběžné vazbě, a dále z usnesení samotného Ústavního soudu, výslovně povolajícího k ochraně ústavních práv a základních svobod jednotlivců, kdy se žalobce domáhal přezkumu těchto usnesení obecných soudů.

52. V tomto ohledu však dává soud částečně žalobci za pravdu, že správně měl být v jeho případě žalovaným proveden též tzv. *test reálného nebezpečí*, který žalovaný výslovně v odůvodnění napadeného rozhodnutí neprovedl, a odkazoval pouze na judikaturu NSS, podle které nelze za důvod k pronásledování nebo vážné újmy považovat ani situace, kdy právní a institucionální prostředí nedosahuje běžné úrovně západních právních států (viz str. 8 napadeného rozhodnutí, rozsudky NSS sp. zn. 7 Azs 9/2012, 2 Azs 52/2015, 7 Azs 143/2018, 4 Azs 215/2019).
53. Podle tohoto testu, jak jej definuje rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006-82, se reálným nebezpečím rozumí situace, kdy *„ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho.“* Uplatněno na skutkové okolnosti případu žalobce však výsledek takového testu nespěje k závěru, že by v obdobných případech, jako je ten jeho, docházelo k nežádoucímu následku, pročez by mohl mít důvodné obavy, že by tak mohlo dojít i u něj. Je tomu tak proto, že z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že v případech obdobných žalobci, tj. v situaci, kdy jsou v rámci extradičního řízení poskytnuty řádné a konkrétní diplomatické záruky, jsou výlučně pozitivní zkušenosti evropských států, které často do země původu žalobce ruské občany vydávají, s dodržováním takto poskytnutých diplomatických záruk. Z tohoto důvodu proto soud nepovažoval pochybení žalovaného, který výslovně neprovedl test reálného nebezpečí, za vadu, která mohla mít v tomto konkrétním případě vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť v daném případě se žalovaný dostatečně vypořádal s poskytnutými diplomatickými zárukami, a dále ze samotného usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2019, sp. zn. Nt 407/2019 z bodu 8. vyplynulo, že tento soud taktéž považoval poskytnuté záruky za dostatečné. Tento závěr je dále doložen sdělením MZV LPTP ze dne 19. 5. 2021 o aktuálním stavu v dodržování diplomatických záruk, jakož i již tolikrát zmíněnými usneseními Ústavního soudu.
54. Vzhledem k tomu, že v době konání ústního jednání aktuálně kulminovala situace ohledně mediální zprávy o zjištění teroristického útoku ze strany ruských agentů v areálu Vrbětice, a následného recipročního vyhošťování ruských a českých diplomatů, soud dále pro účely jednání požádal MZV LPTP o vyjádření, zda se tato situace může nějak dotknout dodržování poskytnutých záruk. Ze sdělení MZV LPTP k výzvě soudu ze dne 7. 5. 2021, čj. 1 Az 2/2021-59, vyplývá, že v současné době nejsou indicie o tom, že by mohlo dojít ke změně v dosavadních zkušenostech s ruskou stranou při dodržování diplomatických záruk poskytnutých pro osoby ruské státní příslušnosti v rámci extradičních řízení z ČR do země původu žalobce. *„Ruská strana si je dobře vědoma, že jakékoliv porušení záruk by mělo za následek zásadně jiný přístup ze strany ČR při budoucích žádostech o vydání. Aktuálním napětím v bilaterálních vztazích mezi Českou republikou a Ruskou federací nebyla zásadně narušena ani schopnost ZÚ Moskva kontrolovat dodržování daných záruk. Vyhošťování českých diplomatů se konzulárního oddělení ZÚ, které je pro kontrolu dodržování těchto záruk příslušné, dotklo pouze okrajově.“*
55. Soud dále upozorňuje na rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2019, čj. 5 Azs 235/2019-25, č. 3934 Sb. NSS, na který ostatně odkazoval i žalobce v žalobě, kde se uvedený soud zabýval postupem správních orgánů i soudu v řízení o mezinárodní ochraně, pokud je se žadatelem současně vedeno extradiční řízení, a to konkrétně ve vztahu ke stejné zemi původu, jako je země původu žalobce. V uvedené věci NSS dospěl k závěru, který shrnul do dvou následujících právních vět: *„I. Při rozhodování o žádosti o udělení mezinárodní ochrany*

založené na obavách z vydání do země původu za účelem trestního stíhání je nutno – z hlediska možných důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a zejména pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. a), b) a d) téhož zákona – nejprve zvážit, zda se nejedná o tzv. zájmový (politický) případ trestního stíhání. Od toho lze pak odvinout úvahy o možnosti spravedlivého procesu vedeného s dotyčnou osobou, jakož i o bezpečnosti jejího pobytu ve vězení, vč. vazby, jimž musí předcházet zhodnocení záruk poskytnutých v rámci vydávacího (extradičního) řízení. II. Praxe tzv. (diplomatických) záruk není nijak standardizována ani systemizována a při jejich hodnocení je nezbytné dbát na to, aby byla skutečně zajištěna náležitá ochrana před nebezpečím porušení principu non-refoulement. Na posouzení kvality a spolehlivosti poskytnutých záruk nelze rezignovat, a to tím spíše, pokud ve vztahu k danému státu existují vážné pochybnosti týkající se systémových nedostatků ve vězeňství.“

56. Žalovaný takto postupoval, a soud jeho závěry a zjištění dále doplnil vlastním dokazováním, z něhož jednoznačně vyplynulo, že závěry žalovaného jsou správné a v souladu se zákonem. Žalobce nesplňuje žádnou z forem mezinárodní ochrany nebo doplňkové ochrany, k čemuž soud přiměřeně odkazuje na podrobné odůvodnění jednotlivých forem mezinárodní ochrany v napadeném rozhodnutí. Pokud jde o samotné poskytnuté diplomatické záruky, žalobce namítal, že jsou nedostatečné, a dokonce v rámci správního řízení uváděl, že jsou bezobsažné, aniž by však takové tvrzení podpořil jakýmkoliv důkazem. V průběhu správního i soudního řízení se pouze snažil dokladanými listinami zpochybňovat obecně stav dodržování lidských práv v justici a vězeňství v zemi původu žalobce, avšak na případech, které se svou povahou zcela odlišovaly od jeho případu, a to zejména politickým kontextem, čímž se ostatně liší i výše citovaná kauza NSS, sp. zn. 5 Azs 235/2019. Správní spis přitom obsahuje dokument ze dne 23. 4. 2019, čj. 81/3-237-19, a jeho úřední překlad z ruštiny do češtiny (viz č. l. 19 a 20 správního spisu), v němž Generální prokuratura poskytuje ČR, prostřednictvím Ministerstva spravedlnosti konkrétní záruky, tj. že žádost o vydání není zaměřena na stíhání osoby z politických důvodů, z důvodu rasy, náboženství, národnosti nebo politických názorů, dále že žalobci „bude poskytnuta plná příležitost pro obhajobu, včetně pomoci právníků, nebude mučen nebo podrobován krutému, nelidskému, ponižujícímu zacházení nebo trestu“, žalobce dále nebude vydán do jiného státu a „bude stíhán pouze za zločiny, v souvislosti s nimiž se žádá o jeho vydání, a po ukončení trestního stíhání nebo soudního procesu a v případě odsouzení – po výkonu trestu bude moci opustit území Ruské federace. V případě vydání se bude žalobce nacházet v instituci, ve které jsou dodržovány normy stanovené v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod a Evropských vězeňských pravidel ze dne 11. 1. 2006, a pracovníci Velvyslanectví České republiky v Ruské federaci budou mít možnost navštěvovat ho s cílem kontroly výše uvedených záruk.“ Soud přitom považuje vyjádřené diplomatické záruky za zcela konkrétní, jednoznačné a v souladu s kritérii judikatury ESLP (zejména viz rozsudek ve věci *Othman proti Spojenému království*, stížnost č. 8139/09), kdy jejich dodržování nebylo dle zkušeností evropských s tátu, ani ČR porušováno, což je jednoznačně doloženo provedeným dokazováním. Záruky přitom poskytl orgán zemi původu, který má pravomoc zavazovat přijímací stát, přijímací stát je stále smluvním státem Úmluvy, jedna z uvedených záruk umožňuje zastupitelského úřadu ČR v Moskvě zcela reálně kontrolovat dodržování těchto záruk ve věznicích. V kontextu se sdělením vyžádaným soudem od MZV LPTP ze dne 19. 5. 2021 pak soud vyhodnotil, že poskytnuté záruky poskytují dostatečnou záruku, že s žalobcem nebude zacházení v rozporu s mezinárodními závazky ČR v oblasti lidských práv. Z tohoto důvodu nemohl soud též přisvědčit námitce žalobce, že v jeho

případě nebyla dostatečně posouzena možnost udělení mu doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu.

57. Soud dále provedl důkaz navržený při jednání žalovaným, neboť žalovaný jím prokazoval skutečnosti týkající se stavu právní úpravy v ruském vězenství k aktuálnímu stavu, konkrétně zprávu o zemi původu Informace OAMP – Ruská federace – Vězeňství, Struktura, statistiky, podmínky, lékařská péče a ochranné mechanismy ze dne 31. 3. 2021. V této souvislosti nejdříve soud znovu zdůrazňuje, že žalobce má být do země původu vydán k trestnímu stíhání pro drogové delikty, které jsou trestné také v ČR. Z uvedené zprávy o zemi původu aktualizované ke dni 31. 3. 2021 vyplynulo, že v době zpracování uvedené zprávy deklarují orgány země původu žalobce snahu o další snižování počtu vězňů, a to např. prostřednictvím častějšího využívání alternativních sankcí, např. v oblasti drogových trestných činů, a to formou dobrovolnou abstinenci terapií nebo pracovním zařazením namísto vězení. (viz třetí strana, v bodě 2). Tato informace byla přitom čerpána, jak je uvedeno v poznámce pod čarou, ze zprávy o zemi původu žalobce vydané Rakouským odborem pro informace o zemích původu z 9. 4. 2020. V případě žalobce tak nemusí být vyloučené, že mu bude za jeho čin uložen i alternativní trest, a nebude muset zakoušet podmínky věznice, avšak tato otázka není na posouzení zdejšího soudu, a proto se soud k tomu nemůže blíže vyjadřovat.
58. Soud proto na základě všech shora uvedeného konstatuje, že námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nedostatečnosti shromážděných podkladů o zemi původu nejsou důvodné.
59. Při posuzování poslední námitky nepřezkoumatelnosti lze plně vyjít z obsáhlé a ustálené judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí. Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud (zde správní orgán) řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52). Soudy (jakož ani správní orgány) však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem argumentace účastníků řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se soud (správní orgán) ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013-33).
60. S ohledem na výše uvedené závěry soud námitku nepřezkoumatelnosti neshledal důvodnou. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí k důvodům žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podrobně vyjádřil na str. 7 až 16. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, jakým způsobem žalovaný vypořádal jednotlivé podmínky všech forem mezinárodní ochrany a doplňkové ochrany, a dostatečně se zabýval i všemi podstatnými okolnostmi příběhu žalobce. Ostatně sám žalobce s těmito závěry polemizuje. Skutečnost, že s jejich posouzením nesouhlasí, však sama o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
61. Pokud žalobce obecně namítal, že žalovaný dokola opakoval argumentaci, že není oprávněn přezkoumávat zákonnost postupů trestních orgánů země původu žalobce, ani přezkoumávat rozhodnutí vydaná v rámci extradičního řízení, může soud také pouze v obecné rovině uvést, že se s tímto závěrem žalovaného ztotožňuje. K tomu se rovněž

vyjadřovala judikatura NSS, např. i již odkazovaný rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2019, č. 3934 Sb. NSS, v bodě [25] a násl., kde jsou podrobně pospány rozdíly řízení o mezinárodní ochraně a extradičního řízení. Pokud pak dále NSS ve vztahu k této otázce dovozuje, že se jedná o tzv. propojené nádoby, spojené nejen osobou žadatele, ale i v zachování principu *non-refoulement*, musí soud konstatovat, že jak vyplynulo z dokazování provedeného před žalovaným, jakož i před soudem, v případě žalobce nedojde k porušení principu *non-refoulement*. Žalovaný v rámci vypořádávání zákonných podmínek pro jednotlivé formy mezinárodní ochrany a doplňkové ochrany pracoval s těmi údaji, které mu ke své žádosti a k jejím důvodům poskytl sám žalobce. Jestliže se těmito důvody zabýval z hlediska vícero možných forem ochrany, musel na ně při posuzování jednotlivých forem ochrany podle zákona o azylu reflektovat v daném kontextu.

IV. Závěr a náklady řízení

62. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nevyhověl. Žalovaný přitom zjistil skutkový stav dostatečným způsobem na základě aktuálních zpráv o zemi původu, a podrobně a přezkoumatelným způsobem popsal, z jakých důvodů žalobci jednotlivé druhy mezinárodní ochrany neudělil. Soud neshledal ani jiné vady řízení, kterými by byl povinen zabývat se z úřední činnosti (§ 76 s. ř. s.). Proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
63. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Podání kasační stížnosti nemá odkladný účinek.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 24. května 2021

Mgr. Darina Michorová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.